

A fűzfa egyébként a regény egyik fel-felbukkanó szimbóluma, mert amellet, hogy a vidéken „csak fűből van több, mint fűzfából”, s a „fűzfák szerelmesének” tanítványait is ez a növény fogja leginkább emlékeztetni a tanulóévekre – minthogy az érettségi ajándékuk is ez: Pichler készítette fűzfa reprodukció; a fűzfasíp olyan hangszer, mely gyenge hangjával inkább mély érzelmeket, mintsem harsona-indulatokat fejez ki. Mint amilyen a vidéki ember élete, hangja...

Tartalmaiban hihetetlenül gazdag, jól komponált regény Bordás alkotása. Egy – legalábbis e térségből – végérvényesen eltűnt életforma regénye, a polgári életvitel. Sokan emiatt olvassák igen nagy nosztalgiával. Ű. ma is lokalizálható város, de korántsem az, amilyenek a Bordás-regényben látjuk. Csatornáját iparnegyede tette tönkre, lakossága is más, hisz errefelé évtizedekig tűzzel-vassal irtották, ami polgári gyökerekre utalt. Ugyanakkor művészregény-jellemzői is vannak a Fűzfasípnak éppúgy, mint művelődéstörténeti aspektusai. Hogy a mai modern beállítottságú olvasó is talál benne átélhető, érdeklődésének megfelelő, az azzal magyarázható, hogy a kompozíció helyett a hősök lelkesége, magatartása mutat olyan intellektuális vonatkozásokat, melyek a mai értelmiséget is foglalkoztatják. Jellegzetes helyi (közép-bácskai) színeket mutat meg és mutat fel ez a regény, ugyanakkor általános érvényű dilemmákat szólaltat meg, miért is nemcsak a vajdasági magyar irodalom jelentős kiadványa, hanem az egész magyar nyelvterületen érdeklődésre számot tartó. Érdemes a folytatását is elolvasni! (*Forum Könyvkiadó, Újvidék, 1992.*)

Bence Erika

